

Sygn. akt V KS 11/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)
SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)
SSN Piotr Mirek

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie M. C.,
oskarżonego z art. 177 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2017 r.,
skargi obrońcy oskarżonego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.,
z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ka (...),
uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt II K (...), i przekazującego sprawę do ponownego
rozpoznania,
na podstawie art. 539e § 2 k.p.k.

- I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- II. zarządza zwrot M. C. wniesionej opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

M. C. został oskarżony o to, że:

w dniu 20 lipca 2015r. w godzinach około 11:34 – 11:40, na skrzyżowaniu ulic W. i K. w S., kierując samochodem osobowym marki Opel Zafira o nr rej. (...) jadąc ulicą K. w kierunku Placu B., w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo w ulicę W. naruszył nieumyślne zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, albowiem nie zachował szczególnej ostrożności w czasie wykonywania manewru skrętu w lewo na skrzyżowaniu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącej z przeciwnego kierunku ruchu rowerzystce H. K. w wyniku czego zderzył się z prawidłowo jadącą rowerzystką powodując jej upadek, wynikiem czego doznała ona rozległych obrażeń ciała w postaci rozległej rany tłuczonej w okolicy ciemieniowej, licznych złamań kości pokrywy czaszki z ogniskami krwotoków podpajęczynówkowych i stłuczenia mózgu, które doprowadziły do jej śmierci na miejscu zdarzenia,

to jest o czyn określony w art. 177 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt II K (...), oskarżonego M. C. uniewinnił od zarzucanego mu czynu, a kosztami procesu obciążył Skarbu Państwa.

Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego w S. wnieśli Prokurator Rejonowy w S. oraz pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 30 czerwca 2017 r., sygn. akt IV Ka (...), uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Skargę od wyroku Sądu Okręgowego w G. wniósł obrońca oskarżonego M. C., zarzucając rażące naruszenie art. 437 § 2 k.p.k., które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegające na uchyleniu wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 28 marca 2017 r. w sprawie oskarżonego M. C. o sygn. akt II K (...) i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, tj. Sądowi Rejonowemu w S., podczas gdy w myśl brzmienia art. 437 § 2 k.p.k. w sprawie odwoławczej oskarżonego M. C. nie było konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, co też wynika z konstatacji Sądu Okręgowego w G. podniesionych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, a co za tym idzie jawiąca się w ocenie Sądu II instancji potrzeba powtórzenia niektórych tylko dowodów i

ponowna ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie może powodować przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania na zasadzie art. 437 § 2 k.p.k.

W konkluzji obrońca oskarżonego M. C. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w pisemnej odpowiedzi na skargę obrońcy oskarżonego M. C. wniósł o uwzględnienie skargi.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego M. C. jest zasadna, co spowodowało uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. W powołanym przepisie art. 539a § 3 k.p.k. niewątpliwie mowa zatem o art. 437 § 2 k.p.k., który obecnie stanowi, że uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

W realiach przedmiotowej sprawy powodem orzeczenia Sądu *ad quem* o charakterze kasatoryjnym nie była żadna ze wskazanych w art. 437 § 2 k.p.k. przesłanek. W pisemnych motywach swojego orzeczenia Sąd odwoławczy – jako powód wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym – wskazał na konieczność uzupełnienia przewodu sądowego w części, poprzez ponowne przesłuchanie biegłych A. K. i M. S., aby mogli oni odnieść się do szkicu miejsca wypadku, jego rzetelności oraz dokumentacji fotograficznej w celu ostatecznego wskazania miejsca wypadku, ze szczególnym uwzględnieniem tego, czy pokrzywdzona mogła wjechać w samochód oskarżonego, bez względu na miejsce, którym się poruszała, czy do zdarzenia doszło gdy H. K. znajdowała się już na jezdni, z uwzględnieniem tego czy pokrzywdzona poruszała się jezdnią, czy też chodnikiem. W zależności od

poczynionych ustaleń – jak wskazał Sąd Okręgowy – Sąd Rejonowy winien rozważyć powołanie innych biegłych. W dalszej części Sąd odwoławczy podniósł, że „na tym etapie postępowania nie jest jeszcze możliwe wydanie rozstrzygnięcia pozostającego pod ochroną art. 7 k.p.k.” oraz że „w zakresie pozostałych dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie orzeczenia sąd winien poprzestać na ich ujawnieniu”.

Powyższe stwierdzenia przeczą stanowisku Sądu odwoławczego, że w sprawie zaistniały okoliczności z art. 437 § 2 k.p.k., czyniące koniecznym uchylenie orzeczenia pierwszoinstancyjnego. W szczególności Sąd *ad quem* nie uznał za niezbędne przeprowadzenie na nowo pierwszoinstancyjnego przewodu sądowego w całości, skoro wskazał jedynie na konieczność ponownego przesłuchania biegłych A. K. i M. S. i ewentualnie powołanie kolejnych biegłych. To zaś prowadzi do wniosku, że jeżeli Sąd Okręgowy dostrzegał potrzebę uzupełnienia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego we wskazanym zakresie, to samodzielnie powinien ten materiał uzupełnić i dokonać jego oceny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się bowiem, że konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie mieści się w kręgu podstaw wyroku kasatoryjnego; także wówczas, gdy sąd odwoławczy zasadnie wskaże, jakich to kardynalnych uchybień art. 7 k.p.k. dopuścił się sąd *meriti* (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r., IV KS 5/16, LEX nr 2165596). To z kolei prowadzi do wniosku, że w zakresie zarzucanego oskarżonemu M. C. czynu nie wskazano na żadną z podstaw z art. 539a § 3 k.p.k., w szczególności nie wskazano na konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego na nowo w całości. Sąd odwoławczy, uchylając wyrok, nie powołał się również na podstawę określoną w art. 454 § 1 k.p.k. Wydanie wyroku kasatoryjnego nie jest oczywiście w takiej sytuacji wykluczone, ale może to nastąpić jedynie wówczas, gdy ocena dowodów przeprowadzona przez sąd odwoławczy doprowadzi do wniosku, że w świetle wszystkich dowodów zajdzie potrzeba rozważenia wydania wyroku skazującego, do czego ze względu na zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. sąd drugiej instancji nie jest uprawniony.

Od tego rodzaju oceny Sąd Okręgowy jednak się uchylił, a jednocześnie wskazał na niedostatki w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się Sąd

Rejonowy. To z kolei powoduje, że za trafny należało uznać postawiony w skardze zarzut naruszenia przez Sąd *ad quem* art. 437 § 2 k.p.k.

O zwrocie oskarżonemu uiszczonej opłaty od skargi Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 527 § 4 k.p.k. w zw. z art. 539f k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.

r.g.